

கோவில்கள் எதற்காக?

உள்ளே

குத்துசி குருசாமி

1. கோவில்கள் எதற்காக?
2. பகுத்தறிவுக் கொள்கைத்
தோழர்களே!
3. சாதியாவதேதடா?
4. இசையோ இசை
5. அதோ! சிவப்பு விளக்கு!

ராகுலன் வெளியீடு

4/14, தேவ் அபார்ட்மெண்ட்,
மூன்றாவது முதன்மைச் சாலை,
கஸ்தூரிபாய் நகர்,
அடையாறு, சென்னை-600020.

விலை ரூ. 2-00 ஆகஸ்டு, 1991

பதிப்புரை

கடவுள், மதம், சாதி ஆகியவை எந்த நாட்டில் வளர்ச்சி நிலையில் உள்ளனவோ, அந்த நாட்டில் வறுமை கொடிகட்டிப் பறக்கும். ஓசூசலர் ஏற்றம் பெறுவதும், மிகப் பலர் வாடி மடிவதும் வாடிக்கையாக இருக்கும். இந்த நாட்டில் மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியும் எழுச்சியும் ஏற்பட தன்மான இயக்கம் பெரும்பாடு பட்டது.

தன்மான இயக்கத்தினரின் தியாகத் தழும்புகள் மறையு முன்னேயே கடவுள், மதம், சாதியாகிய பீடைகள் மீண்டும் மேடையேறி விட்டன.

மக்கள் வாக்கு பலத்தால் ஆட்சி கட்டிலில் ஏறியவர்கள், மக்கள் நலத்திற்கான திட்டங்களை வகுத்துச் செயல்படுத்தினால் நாடு முன்னேறும். நாட்டு மக்களிடையே சமத்துவ உணர்ச்சி பூத்தால், மக்கள் உழைப்பை உறிஞ்சிக் கொடுப்போரின் கொட்டம் அடங்கும்.

ஆனால் இன்று நடப்பதென்ன? ஆட்சியைக் கைப்பற்றியவர்கள், கோவில்களையும், கடவுள்களையும் காப்பாற்றப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு மதத்தலைவர்களும் கோடசுவரர்களும் ஆலவட்டம் சுழற்றுகிறார்கள்.

இந்நிலையில் மக்கள் சிந்தனையைத் தூண்ட, சுயமரியாதை இயக்கத்தின் ஆணி வேராக இருந்த குத்தூசி குருசாமியாரின் இந்தக் கட்டுரைகள் பயன்படும் என்று கருதியே இக்கட்டுரைகளை வெளியிடுகிறோம்.

—ராகுலன் பதிப்பகத்தார்

அச்சிட்டோர் : கவின்கலை அச்சகம்,

கந்தசாமி நகர், பாலவாக்கம், சென்னை-600 041.

தொலை பேசி : 41 71 41

கோயில்கள் எதற்காக?

தமிழ் நாட்டிலுள்ள அளவுக்குக் கோயில்கள் வடநாட்டில் இல்லை. இவ்வளவு பெரிய கோயில்களும் இல்லை. இவ்வளவு சொத்துக்களை உடைய கோயில்களுமில்லை. இவ்வளவு சிறப்பான சிற்ப வேலைகளைக் கொண்ட கோயில்களுமில்லை.

இவைகளெல்லாம் தமிழர்களின் பண்டைய நாகரிகத்தையும், செல்வத்தையும், சிற்பத் திறனையும், ஓவியத் திறமையையும் காட்டுவதாயிருக்கலாம். இவைகளுக்காகவே முன்னோர்கள் இக் கோயில்களை இவ்வளவு பெருவாரியாக எழுப்பிருக்கலாம். அக் காலத்தில் மக்கள் எண்ணிக்கை இவ்வளவில்லை. தமிழ் நாட்டில் இன்று ஏறத்தாழ நான்கு கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். பிறப்பைக் கூட்டி இறப்பைக் கழித்தால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஐம்பது லட்சம் மக்கள் வீதம் இந்திய மக்கள் தொகை பெருகிக் கொண்டிருப்பதாகக் கணக்கிட்டிருக்கின்றனர். நிமிஷத்துக்குப் பதினான்கு குழந்தைகள் பிறந்து கொண்டிருப்பதாகவும் கணக்கிட்டிருக்கின்றனர். ஆகவே பயங்கரமான மின்னல் வேகத்தில் மக்கள் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது. இனி வெளிநாடுகளிலும் குடியேறுவதற்கு வழியில்லை.

இக்கோயில்கள் எழும்பிய காலத்தில், அதாவது சுமார் 10, 12 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ்நாட்டின் மக்கள் தொகை 5, 6 லட்சம் கூட இருந்திருக்க முடியாது. பிறப்பைக் காட்டிலும் இறப்புத்தான் மிகுதியான விகிதமாக இருந்திருக்க முடியும். எனவே, தேவைக்குமேல் மிதமிஞ்சிய உணவுத் தானியங்கள் விளைந்து குவிந்தன. இவற்றை ஏற்றுமதி செய்யவும் வழியில்லை. நாணயச் செலாவணியுமில்லை. வெறும் பண்டமாற்று முறை ஒன்றுதான். ஆகவே விளை பொருள்களை வாரிக் கொடுத்துப் பல்வகைத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு கோயில்களை எழுப்பினர். அக்காலத்தில் பெரிய பெரிய கல்விக்கூடங்கள், பாங்குகள், தொழிற்சாலைகள், ஆஸ்பத்திரிகள், நீதிமன்றங்கள், ஆட்சிப் பணிமனைகள், உண்டிச் சாலைகள், வாணிப நிலையங்கள், ஆகிய எதுவுமேயில்லை. ஆதலால் நாடு முழுவதும் கோயிலும் சத்திரமுமாகவே எழும்ப வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் இக்காலத்தில் மேலே

கூறிய பல்வேறு பெரிய கட்டடங்கள் நாள்தோறும் எழும்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றில் தமிழர்கள் தமது சிற்பத் திறமையையும், கட்டடத் திறமையையும் வெளிப்படுத்தலாம். ஆதலால் இனி ஒரு சிறு புதுக்கோயில் கூட கட்டத் தேவையில்லை. மதுரையிலும், காஞ்சியிலும், குடந்தையிலும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கோபுரங்களைப் புதுப்பிக்க வேண்டியதில்லை.

இதே போல் கோயிலுக்கான நிலங்கள், வாகனங்கள், நகைகள், உண்டி வசதிகள் யாவும் இன்று கல்விச்சாலைக்கும், தொழிற்சாலைக்கும், மருத்துவச் சாலைக்கும் ஏராளமாகத் தேவைப்படுகின்றன. ஆதலால் இவைகளும் இனி எந்தக் கோயிலுக்கும் தேவையில்லை.

ஆனால் இன்றுள்ள கோயில் சொத்துக்களை என்ன செய்வது? இவற்றை ஏன் மக்களின் நல்வாழ்வுக்காகப் பயன்படுத்தக் கூடாது? அரசியல் சட்டம் இதை அனுமதிக்காது என்றால், ஏன் அச்சட்டத்தைத் திருத்தக் கூடாது? திருத்துவதற்கான நேர்மையும் அறிவும் இன்றைய ஆட்சிக்குக் கிடையாது. “மதச் சார்பற்ற ஆட்சி” என்ற பெயரால் மத ஒழிப்பில் ஈடுபடாததுடன், மறைமுகமாக மதத்தை வளர்த்துக் கொண்டும் இருக்கிறது.

கோயில் சொத்துக்கள்

பத்தாயிர ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட மதிப்புக் கொண்ட நகைகளையும் மற்றப் பொருள்களையும் கொண்ட கோயில்கள் தமிழ் நாட்டில் சுமார் 400 (நானூறு) இருக்கின்றன.

முதன் முதல் கோயில் நகை மதிப்பீடு - கணக்கு - முயற்சி ஒமந்தூர் திரு. இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் முதலமைச்சராயிருந்தபோது தான் செய்யப்பட்டது. அதுவரையில் கோயில் பெருச்சாளிகள் வைத்ததுதான் சட்டம்! ஆயிரக்காணக்கான கோவில் டிரஸ்டிகளும், அர்ச்சகர்களும், நிர்வாகிகளும் பெரும்பணம் திரட்டியது, இக்கோயில் நகைகளைத் திருடியும், விளை பொருள்களைக் கையாண்டும், பொய்க்கணக்கு எழுதியும் தான். இன்றும் அடிக்கடி கோயில் சிலைகளின் நகைகள், தாலிகள் திருட்டுப் போகின்றன என்றால், அச்சிலைகளைக் கழுவித் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுகிறவர்களைத் தவிர வேறு யாராக இருக்க முடியும்?

நீதிக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் (திரு. பனகல் அரசர் முதலமைச்சராயிருந்தபோது) நான் அறநிலைப் பாதுகாப்புச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இதற்கு அக்காலத்தில் இருந்த அக்கிரகார எதிர்ப்பு வர்ணித்துக் கூறமுடியாததாகும். “இந்து”வும் “சுதேசமித்திரனும்” அச்சடித்த மனுத்தாள்களை நாள்தோறும் தங்கள் பத்திரிகை அனுபந்தமாக வைத்து அனுப்பி, பக்தர்களின் கையெழுத்துக்களைப் பெற்று டில்லி சர்க்காருக்கு அனுப்பின. அக்கிரகாரம் இதில் முழுமுச்சாக வேலை செய்தது. காங்கிரஸ் கட்சியும் அன்று இந்த எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியில் முன்னணியில் நின்றது. “மதத்தில் தலையிடுகிறார்களே, மந்திரிகள்! அந்தோ! அந்தோ, விக்டோரியா மகாராணியின் வாக்குறுதி காற்றில் பறக்கிறதே!” என்று ஓலமிட்டார்கள், ஆரியர்கள் அனைவரும் ஒரே கட்டுப்பாடாக! ஆனாலும் அன்றைய நீதிக் கட்சித் தலைவரின் விடாப்பிடியால் அறநிலைச் சட்டம் உருவாயிற்று. இதனால் ஏதோ ஓரளவு நற்பயன் ஏற்பட்டது. கோயில் பெருச்சாளிகளின் சுரண்டலில் மிகச் சிறுபகுதிதான் நின்றது. கணக்கு எழுதி விட்டாவது திருடலாம் என்ற கட்டுப்பாடாவது ஏற்பட்டது!

கோயில் நகைகள், பொருள்கள் ஆகியவற்றின் மதிப்பைக் கணித்துக் குறிப்பதும் பாதுகாப்பதும் மட்டும் போதாது. இவற்றை விற்றுவிடவும் வழி செய்ய வேண்டும். அதற்கேற்றபடி விதிகளைத் திருத்தவேண்டும்.

“உங்கள் நகைகளைக் கொடுங்கள்; விற்று அணைகட்டித் தருகிறோம். ஆஸ்பத்திரி கட்டித் தருகிறோம்,” என்று மக்களை நோக்கிக் கேட்கின்ற மத்திய ஆட்சியாளர், தமிழ் நாட்டுக் கோயில் களிலுள்ள 100—200 கோடி ரூபாய்க்குமேல் மதிப்புள்ள நகைகளையும், வாகனங்களையும், சுமார் 400—500 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் மதிப்புள்ள நிலங்களையும் விற்று இத்தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கான தொழிற்சாலைகள், தொழில் கல்லூரிகள், மருத்துவசாலைகள், ஆரம்பப் பள்ளிகள் ஆகியவற்றை அமைத்துத் தரக்கூடாதா? மனிதனுக்கே நகைகள் தேவையில்லை; ஆடம்பரப் பொருள்கள் தேவையில்லை; ...என்னும்போது “கடவுள்”களுக்கு இவை ஏன்? இவை இல்லாவிட்டால் “கடவுள்கள்” அத்தனையும் செத்துப் போய்விடுமா? போய்விட்டால் தான் என்ன மோசம்? ஏழை நாட்டுக்கேற்ற ஏழைக் ‘கடவுள்’, மரத்தடிக்க கடவுள், போதுமே!

தமிழ் நாட்டில் மட்டும் பெரிய கோயில்கள், பெரிய மடங்கள், அறநிலையங்கள், சத்திரங்கள் என்பவை, 13, 618 இருக்கின்றன. இவற்றிற்கு சுமார் எட்டு லட்சம் ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. இதன் ஆண்டு வருமானம் மட்டும் சுமார் மூன்றரைக் கோடி ரூபாய். ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒரு லட்ச ரூபாய்க்கு மேல் வருமானமுள்ள கோயில்கள் மட்டும் தமிழ்நாட்டில் பதினாறு கோயில்கள் இருக்கின்றன.

இதையெல்லாம் “கடவுளா” அனுபவிக்கிறார்? ‘சாமி’யின் பெயரால் சோம்பேறி ஆசாமிகள் தானே தின்று கொழுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்? எங்கும் நிறைந்ததாகக் கூறப்படும் கடவுளுக்கு எதற்காக நகையும், வீடும், உணவும், உடையும், ஊர் வலமும் மற்றவைகளும்?

ஆதலால், ஆத்திகர் என்பவர்களும், அவர்களுக்காகப் பரிந்து பேசுகின்ற ஆட்சியாளரும் கோயில் சொத்துக்களையெல்லாம் மக்களின் நலனுக்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

—குத்தாசி, 1963

“தூக்கத்திலிருந்து காலையில் எழுந்தவுடனே, உனக்குப் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ, செய்ய வேண்டிய ஏதோ ஒரு வேலை இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து திருப்திப்படு. கட்டாயமாக உழைக்க வேண்டியிருப்பதனால், அதை மிகச் சிறப்பாகவே செய்ய வேண்டியிருக்கும். இதன் பயனாக நிதானமும், தன் அடக்கமும், திறமையும், உள்ள உறுதியும், இன்பமும், மன நிறைவும், இன்னும் பல நற்பண்புகளும் உன்னிடம் உண்டாகும். சோம்பேறிகளுக்கு இதெல்லாம் தெரியவே தெரியாது.”

—சார்லஸ் கிங்ஸ்கி

பகுத்தறிவுக் கொள்கைத் தோழர்களே!

இந்நாட்டில் மதக் கிறுக்கும் சாதிக் கொடுமையும் தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரையில் இவற்றை எதிர்க்கின்ற பெரியவர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் தோன்றியிருக்கின்றனர்.

வடநாட்டில் புத்தர் முதல் தமிழ் நாட்டில் சித்தர்கள் வரையில் எத்தனையோ பெரியார்கள் தங்கள் வாழ் நாளையே இதற்காகச் செலவிட்டு மடிந்திருக்கின்றனர். பாடல்களாகப் பாடியும், சொற் பொழிவுகளால் எடுத்துக் கூறியும், சாதியையும், மதத்தையும், மூட நம்பிக்கைகளையும், பெண் அடிமைத்தனத்தையும் விடாப்பிடியாக எதிர்த்து வந்திருக்கின்றனர்.

இருந்தாலும் தமிழகத்தைப் பொறுத்த மட்டில் தலைவர் பெரியார் அவர்களும் அவரது தோழர்களுமே இவற்றையெல்லாம் ஓர் உருவாக்கி, ஓர் இயக்கமாக்கி, ஏதோ ஒரு பெயரை ("சுயமரியாதை இயக்கம்") அதற்குக் கொடுத்து, கடந்த நாற்பதாண்டு காலமாக சொற்பொழிவுகள், புத்தங்கள், பத்திரிகைகள் இவற்றின் மூலமாக ஓரளவு பிரசாரம் செய்து வருகின்றனர்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக இப்பிரசாரத்தில் ஒரு சரிவும் மந்தமும் ஏற்பட்டிருப்பதனால் மீண்டும் மதக் கிறுக்கும், சாதிச் செறுக்கும், திருவிழாக் கூட்டமும், மூடநம்பிக்கைகளும் வலு வடைந்து தலை நிமிர்ந்து தாண்டவமாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அரசாங்கமே இந்துமத அறநிலைப் பாதுகாப்பு என்ற பெயராலும், வேறு தனிப்பட்ட முறையிலும் மதப்பிரசாரத்தில் இறங்கியிருக்கிறது. தஞ்சைக் கோயிலைப் புதுப்பிப்பதற்காகத் தஞ்சை மாவட்ட கலெக்டர் தலைமையில் ஒரு குழு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால், அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மக்களை மிரட்டியும் கசக்கிப் பிழிந்தும் லட்சம் லட்சமாகத் திரட்டி விடுவார் என்பதில் அய்யப் பாடேது? இதற்காகத்தானே அவரிடம் தலைமைப் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருக்கின்றனர்?

கும்பகோணத்தில் அரசாங்கப் பணிமனைக்குள்ளேயே புதுக் கோயில் எழும்ப இருந்ததை அவ்வூர் திராவிடர் கழகத் தோழர்கள் தலையிட்டுக் கிளர்ச்சி செய்து நிறுத்தியிருக்கின்றனர். சென்ற

ஆண்டில் மதுரைக் குடமுழுக்குக்கு வர இருந்த குடியாட்சித் தலைவர் திரு. ராதாகிருஷ்ணன்மீது உயர்நீதி மன்றத்தில் ரிட் மனு தொடுத்து சுயமரியாதை இயக்கத் தோழர்கள், அவரை அங்கு செல்லவிடாது தடுத்திருக்கின்றனர்.

ஆனால் இவையெல்லாம் அற்ப வெற்றிகள்! மிக மிக அற்ப வெற்றிகள்!

மருத்துவ நிலையங்களிலும், அரசாங்கப் பணிமனைகளிலும் பள்ளிகளிலும் இந்துமதக் கடவுள் படங்கள், கோயில்கள், காளான் கள்போல முளைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன. வானொலியில் மதப்பிரசாரம்! பத்திரிகைகளில் 'ராசி பலன்' பிரசாரம்! குத்து விளக்கு ஏற்றித் தேங்காய் உடைக்காமல் புதுக்கப்பல், புதுப்பாலம். புது அணைக்கட்டு—திறப்பு விழா நடப்பதேயில்லை. மதப் பண்டிகைகளுக்கெல்லாம் பொது விடுமுறை தரப்படுகிறது. பாடப் புத்தகங்களில் கடவுள் பிரசாரம், மதப் பிரசாரம், மூட நம்பிக்கைப் பிரசாரம்—முதலியவற்றிற்கு ஆக்கந்தரக்கூடிய பாடல்கள், கட்டுரைகள் பெருகிக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

பள்ளிகளில் பிள்ளைகள் நெற்றிக்குறியோடு வரவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தப் படுகின்றனர். கடவுள் வாழ்த்தும் கட்டாயமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. "அடிப்படைக் கல்வி" என்ற பெயரால் புராண—இதிகாசப் பிரசாரம் மிகத் தீவிரமாக நடைபெற்று வருகிறது.

மருத்துவமனைகளிலுள்ள நோயாளிகளுக்கு, கிருஸ்துவ பாதுகாப்பும் பார்ப்பன வைதீகர்களும் "கடவுள் பிரசாதம்" வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

எலியும் புலியுமான சங்கராச்சாரிகளும், மடாதிபதிகளும் ஒன்றுகூடி மதப் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

சாதி வெறி தலைக்கேறி, சாதியின் பெயரால் அரசியல் கட்சிகளே முளைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சாதி—மதச் சாக்கடைக் குள்ளேயே சோஷலிசச் சோறு பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறது அரசாங்கம்!

இந்த நிலையில் பகுத்தறிவு வாதிகளுக்கு வேறு எதைஎதையோ காட்டித் திசை திருப்பிக் கொண்டிருப்பது சரியல்ல? நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்வதுடன், சங்கராச்சாரிசத்துக்கு (இவரை) "பேசும் தெய்வம்" என்று எழுதுகிறார், பழங்கால நீதிக்கட்சித் தலைவரான திரு. பி. டி. இராஜன் அவர்கள்! மகா வெட்கக்கேடு! மறைமுக ஆதரவு காட்டுவதாகவே முடியும்.

எல்லாக் கட்சிகளிலுமுள்ள பகுத்தறிவு வாதிகள் யாவரும் இது சமயம் ஒன்றுகூட வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். பக்தியின் பெயரால் இவர்கள் ஒன்று கூடுவதில்லையா? கம்பராமாயண மாநாட்டிலும், சைவர் மாநாட்டிலும், ஒன்று கூடுவதில்லையா? அதுபோல.

வானொலியில் பகுத்தறிவு வாதிகளும் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளிக்கும் வேண்டும் என்று நாம் சென்ற ஆண்டில் சென்னை வானொலி நிலைய இயக்குநருக்கு எழுதிக் கேட்டபோது, “தரமுடியாது” என்ற பதில் கிடைத்துவிட்டது. ஆகவே இனி, மத வெறியர்களுக்குத்தான் இந்நாட்டில் இடமுண்டு என்ற இன்றைய நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டாமா? இப்போதுள்ள பகுத்தறிவு இயக்க தலைவர்கள் 4—5 பேர் மறைந்து விட்டால், அத்துடன் இயக்கக் கொள்கைகள் மடிந்து போக வேண்டியதுதானா? அல்லது ஒரு சிலர் மாறிவிட்டதுபோல் சமூகத்துக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் அஞ்சிக் கொண்டு மத வெறியர்களாக மாறிவிட வேண்டியது தானா?

வேறு பிரச்சனைகளில் தலையிட்டால் இப்பிரச்சனைகள் அழிந்தே போய்விடும் என்று எச்சரிக்கிறோம். அரசாங்கத்தின் எதிர்ப்பு நமக்கேன்? மக்கள் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன? பாறைமீது ஏன் மோதிக்கொள்ள வேண்டும்?—என்ற எண்ணத்தில் பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளை மறைத்துவிட்டு வேறு பிரச்சனைகளைக் கொண்டு வந்து கொட்டிக் குழப்புலதைவிட நம் தோல்வியைக் கண்ணியமாக ஒப்புக் கொள்வதே நாணயமாகும்.

நிலைமையின் நெருக்கடியை சிந்தித்துப் பார்த்து, பல திசைகளிலும் பரவிச் சிதறிக்கிடக்கின்ற பகுத்தறிவு இயக்கத் தோழர்கள்—தோழியர்கள் யாவரும் ஒரே அணியில் அணிவகுத்து நின்று தீவிரமாகத் தொண்டாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

சிறப்பாக நம் இயக்கத்தில் நல்ல பிரசாரம் செய்யக்கூடிய திறமை வாய்ந்த பெண்களே இல்லாதிருப்பது வெட்கத்துக்குரியது. வேறு எந்தக் கட்சியிலும், எந்த இயக்கத்திலும், இத்தகைய படுமோசமான, மானக்கேடான நிலைமையில்லை.

ஆகவே, மத ஆராய்ச்சி செய்து அறிவுத்தெளிவு பெறுகின்ற பல பெண்கள் பகுத்தறிவுப் பிரசாரத்துக்கு முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

சாதியாவதேதடா?

சித்தர் பாடலின் பகுதியல்லவா, இந்தத் தலைப்பு? ஆம்! இப்படித்தான் இன்று சிலர் கேட்கிறார்கள்! “சாதி எங்கேயிருக்கிறது? கிராமத்திலேதான் கொஞ்சம் தலை காட்டுகிறது. அதுவுங்கூடக் கல்வியினாலும் வாழ்க்கைத்தர வளர்ச்சியினாலும் விரைவில் கொதி நீரில் போட்ட வெண்ணெய் மாதிரிக் கரைந்து போய்விடும்!” என்கிறார்கள், சிலர்!

“வெள்ளைக்கார ஆட்சி மட்டும் வெளியேறட்டும்! ஒரே நொடியில் சாதியை ஒழித்துவிடலாம்; மூடநம்பிக்கைகளை நசுக்கிச் சட்டம் போட்டுவிடலாம்! இதற்காக ஒரு தனி இயக்கம் ஏன் தனித் தலைவர் ஏன்? எல்லோரும் காங்கிரசில் சேர்ந்து வெள்ளையனை வெளியேற்றப் பாடுபடக்கூடாதா?” என்று நாற்பதாண்டுகட்கு முன்னர், கதர் உடையணிந்த கர்மவீரர்கள் கடாவினர்.

இது உண்மைதான் என்று நம்பியவர்களில் அடியேனும் ஒருவன்; கல்லூரியிலும் கல்பாணத்திலும் கூட கதருடையைக் கைவிடாதவன் அடியேன்!

எனவே வெள்ளையன் வெளியேறி 16 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட படியால் சாதி ஒழிந்தும் ஏறத்தாழ இத்தனை ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டதாகக் கூறலாமல்லவா? என்னை நோக்கியே இக்கேள்வியைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஒழிப்பதற்காகத் தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்து, ரயில் வண்டியைக் கவிழ்த்து, தந்திக்கம்பியை அறுத்து, தபால் நிலையத்துக்குத் தீவைத்து, போலீஸ் அதிகாரிகள்மீது பெட்ரோல் ஊற்றிக் கொழுத்தி—காந்திய அறப்போர் நடத்திய போதே சாதியும் அடியோடு ஒழிந்து போயிருந்தால் நிம்மதியாயிருக்கும். தொலையட்டும், நம் சொந்த ஆட்சியிலாவது சாதி ஒழிந்து போச்சே, அது வரையில் பெருமைதானே, என்று மார்தட்டிக் கூறலாமா?

இன்று எங்கேயிருக்கிறது சாதி? கோயிலில் இருக்கிறதா? வண்டிச்சாலையில் இருக்கிறதா? சுடுகாட்டில் இருக்கிறதா? வீட்டுச் சடங்குகளில் இருக்கிறதா? முதுகில் நூலாக நெளிந்து கொண்டிருக்கிறதா? நெற்றியில் கோடாக ஒவியக்காட்சி தருகிறதா? எங்குமே யில்லை!

சாதி அடியோடும், நுனியோடும் ஒழிந்துவிட்டபடியால்தான் சாதி ஒழிப்புப் பெருந்தலைவர்களெல்லாம் இன்று இந்தப் பத்தாம் பசலி முயற்சியை உதறிவிட்டு, வேறு வேறு புரட்சிக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்.

சாதி ஒழிப்புக்காக இனிமேல் மாநாடு கூடத் தேவையில்லை! அப்படி ஏதாவதொன்று இனி நடந்தாலும் 50-60 பேருக்குமேல் வரமாட்டார்கள். அரசியல் கூட்டங்களுக்குத் தான் இனிமேல் பெருந்திரளான அறிஞர் பெரு மக்கள் வருவார்கள்! அங்கே அவரை இவர் தாக்குவார்! இவருக்கு அவர் 'சவால்' விடுவார்! அறிஞர், பொதுமக்கள் கைதட்டி ஆர்ப்பரிப்பார்கள்! விரலை வாயில் வைத்து விசிலும் அடிப்பார்கள்!

“நல்லாக் குடுத்தாண்டா, குடு! நாளைக்குப் பார் இவனை அவன் விளாசிக் கட்டப்போறான்! அதையும் கேட்போம், வாடா,” இம்மாதிரி புரட்சிக் குஞ்சுகள் பேசிக்கொண்டு செல்ல வேணுமானால் அரசியல் கூட்டம் ஒன்றுதான் வழி! ஆகவே சாதி ஒழிப்பு இயக்கத்துக்கு இனி வேலையில்லை. பேச்சாளர்களும் அவ்வளவாகத் தங்கியிருக்க மாட்டார்கள். அரசியல் ஆலமரத்தடிதான் தேவை! ஏறத்தெரியாதபோது, இளநீர் குலுங்கும் தென்னை மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருப்பானா, ஏமாளியைத் தவிர்த்த மற்றவன்?

சாதி ஒழிந்தே போய்விட்டது என்று இறுமாந்து இருக்கும் போது ஒரு பத்திரிகைச் செய்தி என்னைத் தூக்கிவாரிப் போட்டது! சோஷலிசப் புல் மேட்டிலிருந்து சநாதனச் சாக்கடைக்குள் தூக்கிப் போட்டது! ஜனநாயக அல்வாத்துண்டில் சாதிவெறிச் சாணத்தைப் பிசைந்து வைத்ததுபோல் இருந்தது!

“ஏய்! ஏமாளியே! ஓ! உதவாக்கரையே!! சாதியை ஒழிப்பதற்கு புத்தனால் இயலவில்லை! சித்தனால் ஆகவில்லை! மோகன்ராயினால் முடியவில்லை! உன்னாலோ, உன்னைச் சேர்ந்தவராலோ ஒழிக்க முடியுமென்று ஏன் வீண் கனவு காண்கிறாய்?”

என்று இடித்துக்கூறி ஏளனம் செய்வது போலிருந்தது, இந்தப் பத்திரிகைச் செய்தி!

“சனநாயகமாவது, சட்டிபானையாவது! மக்கள் ஆட்சியாவது, மக்காச் சோளமாவது! எல்லாம் சுத்தப் புரட்டு!”

என்று என்னை நோக்கி ஏசிக்காட்டுவது போலிருந்தது, இந்தச் செய்தி!

“சாதி ஒழியாத சோஷலிசமும் வேண்டாம்; சாதி ஒழியாத ஜனநாயகமும் வேண்டாம்!” என்று எக்காளமிடுகின்ற நேருவின் முன்பு, தொடைதட்டி நின்று குத்துச் சண்டைக்கு அழைப்பது போலிருந்தது, இந்தச் செய்தி!

சாதி ஒழிப்பு ஒன்றையே தம் மூச்சாகக் கொண்டிருப்பதாகக் கருதப்படுகின்ற பெருந்தலைவரை நோக்கி, “உம் காலம் முடிந்து விட்டது; வயதோ தொண்ணூறை நெருங்கப்போகிறது! வாயடக்கி மூலையில் கிடங்களய்யா!” என்று கேலி செய்வது போலிருந்தது, இந்தச் செய்தி!

என்ன அந்தச் செய்தி தெரியுமா?

அருப்புக்கோட்டைத் தொகுதியில் நடைபெற்ற பார்லிமெண்ட் இடைத்தேர்தல் பற்றிய விவரத்தைக் காட்டும் அகில உலக அதிசயக் கண்டு பிடிப்பான புள்ளி விவரம், இதோ:—

வாக்காளர் விவரம்

தேவர், கள்ளர், மறவர் என்ற முக்குலத்தோர்	1,20,000
அரிஜனங்கள்	80,000
முஸ்லிம்கள்	40,000
நாடார்கள்	40,000
தேவர்கள், செட்டியார்கள்	40,000
நாயுடுகளும், ரெட்டியார்களும்	60,000

(“நவமணி”)

போதுமா, சாதி ஒழிப்பு? போதுமா, புடம்போட்ட மக்கள் ஆட்சி? போதுமா, பாரதமாதா பதிப்பு சோஷலிசம்? போதுமா, தரித்திர நாராயண காந்தியிசம்?

பட்டினத்தார் பாடல்களில் ஒன்று இச்சமயம் நினைவுக்கு வருகிறது :—

“மாலைப்பொழுதில் நறுமஞ்சள் அரைத்தே குளித்து
வேலை மினுக்கிட்டு விழித்திருந்து குலாகிப்
பெற்றாள், வளர்த்தாள், பெயரிட்டாள்! பெற்றபிள்ளை
பித்தானால் என் செய்வாள் பின்?”

பாரதத்தாய் பல ஆண்டு சுமந்திருந்து, வயிற்றை அறுத்து (சீசேரியன் ஆபரேஷன்!) நொண்டிப் பிள்ளையை (பாகிஸ்தான் போக மீதி)ப் பெற்றெடுத்தாள்! பெற்ற பிள்ளை சாதிப்பித்து— மதப்பித்துப் பிடித்து அலைகிறதே! என் செய்வாள், அன்னை?

ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் விடுங்கள்! சுதந்தரப் பிள்ளையை அறிவியல் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து சிகிச்சை செய்து பாருங்கள்! விரைவில் சீராகாவிட்டால், அதே பட்டினத்தார் கூறியுள்ளபடி,

“.....பருத்த தொந்தி
நம்மதென்று நாம் இருப்ப, நாய் நரிகள் பேய் கழுகு
தம்மதென்று தாம் இருக்கும்தான்’

என்று பற்றற்ற மனத்துடன் இருக்க வேண்டியதுதான்!

அறிவுப்பாதை, 1-5-64

“என்னுடைய நண்பர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது அவர்களது நல்ல தோற்றத்துக்காக; அறிமுகமானவர்களைப் பொறுக்குவது அவர்களின் நல்ல பண்புகளுக்காக; எதிரிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பது அவர்களின் அறிவுக்காக. ஒருவனுடைய எதிரிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் எவரும் மிகுந்த எக்சரிக்கையோடிருக்க முடியாது.”

—ஆஸ்கார் ஓயில்டு,

“உனக்கு சக்தியும் உறுதியும் வளர வேண்டுமானால், இந்த உலகில் நீ முக்கியமானவனல்ல என்ற உணர்ச்சி இருக்கவே கூடாது. நீ முக்கியமானவன் என்பதை உணர வேண்டும். உனக்குத் திறமையும் அறிவும் உண்டு என்பதை உணர வேண்டும். பிறருக்குப் பயன் தரும் வகையில் இவற்றை உன்னால் பயன்படுத்த முடியும் என்பதையும் உணர வேண்டும்.”

— டோரா ஆல்பர்ட்.

இசையோ இசை!!

“கடவுள் எங்கேயிருக்கிறார்?” என்று சில நாத்திகர் நாத்தமும் பேறிக் கடவுகின்றனர்! அவர்களுக்கு யாம் அறைவோம், “தமிழ் நாட்டில்தான் இருக்கிறார்; பிற உலகப் பகுதிகளில் மாண்டு மறைந்து பொய் விட்டார்!”

பிறநாடுகளில் (வடஇந்தியா உட்பட) இசை என்றால், ஓவியம் என்றால், காவியம் என்றால், நாடகம் என்றால், நாட்டியம் என்றால், கடவுளையும் மதத்தையும் கடுகின் கால் பகுதியளவாவது காண முடிகிறதா? தொலையட்டும்; அத்தனை கோடிப் பேரும் மீளா நரகத்தில் வீழ்ந்து நெளியட்டும்!

தமிழ் நாட்டார் அனைவருக்கும், சிறப்பாக முஸ்லீம்-கிருஸ்துவர் போன்றவர்களை நீக்கிய மதத்தார் அனைவருக்கும், எப்போதுமே மோட்சத்தில் முன்பகுதி மெத்தை நாற்காலிகள் (சோஃபா) ஒதுக்கி ரிசர்வ் செய்யப்பட்டு விட்டன! வேறு எந்த நாட்டு ஆத்மாவும் அதன் கிட்டே நெருங்கவே முடியாது!

இசையா? “ஏ இராமா! அய்யகோ அம்பலவாணா? அந்தோ, ஆறுமுகா!”

நாட்டியமா? “காலைத் தூக்கி ஆடினார் கனகசபேசர்!”-
“கிருஷ்ணன் செய்த துஷ்டத்தனம் கேளடி சகியே!”

கதாகாலட்சேபமா? ருக்மணி கல்யாணம்! வள்ளி திருமணம்! திருப்பாணாழ்வார்.

ஓவியமா? தொந்திக் கணபதி! திருப்பதி வெங்கடாசலபதி! சரஸ்வதி! லட்சுமி! இப்படியாகப் பல்லாயிரம்! இத்தனை பேரையும் நேரிற்கண்டு (“இண்டர்வ்யூ” செய்து) நிழற்படமும் எடுத்தது போல்; அவரவர் இன்றும் அணிந்துள்ள வர்ணத்துணிகளுடன், அப்படியே அச்சாக!

சிற்பமா? மேற்படியானுக்குத் தம்பி!

மற்றநாடுகளில் மற்ற மதத்தினர் அவரவர் கோயில்களோடு (வீட்டில்கூட இல்லை!) கடவுளை விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்!

ஆத்திகமே ஆக்சிஜனாக (உயிர்க்காற்று) உள்ள நம் செந்தமிழ் நாட்டின் கண்ணே,—

இசையில் கடவுள்! தெரு ஓரத்தின் நடைபாதை மேடையில் கடவுள்! முச்சந்திகளில் கடவுள்! பணிமனையிலே கடவுள்! வானொலிப் பெட்டிக்குள்ளே கடவுள், வீட்டுக்குள்ளே (மலம் கழிக்கும் இடம் தவிர மற்ற) எல்லா இடங்களிலும் கடவுள்!

இது மட்டுமா? மார்கழி மாதக்குளிரில் நம் கடவுள் நெடுநேரம் கொசுவலைக்குள்ளே உறங்கிவிடுகிறார் என்பதற்காக, நாள் தோறும். “பள்ளி எழுந்தருளாயே!” என்ற திருப்பள்ளி எழுச்சி!

“தூங்கு மூஞ்சியா உன் கடவுள்?” என்று பிற மதத்தான் நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கத் துணிவானா?

“இதையெல்லாம் கேலி செய்வதானால், ஓடிப்போ, வேறு மதத்துக்கு” என்று சொல்லித்தான் இருபது கோடிப் பேருக்கு மேலாகவே அடித்துத் துரத்தி விட்டோமே!

இது நிற்க! துவங்கலாம், இனி நாம்:—

பிலகரி ராகம் ; அடதாளம்

“மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்
நீராடப்போதுவீர்! போதுமினோ நேரிழையீர்!
நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்
பாரோர் புகழ்ப் படிந்தேலோர் எம்பாவாய்!”

“சான்றோர்களும் நல்லவர்களும் இந்த உலகில் கூட சாவ தில்லை. அவர்களின் உடல்கள் புத்தகங்களில் பதனப்படுத்தப் பட்டு, உயிர்கள் உலகில் நடமாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. புத்தகம் உயிருள்ள குரல். அதன் அறிவுரையை எல்லோரும் விரும்பிக் கேட்கின்றனர்.

— ஸாமுவல் ஸ்மைல்ஸ்.

அதோ! சிகப்பு விளக்கு!

நம் நாட்டில் திடீரெனப் பெரும் புரட்சி ஏற்பட்டு விடுமோ என்று அஞ்ச வேண்டிய நிலை முற்றிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

1. விலைவாசி ஏற்றம்.
2. படித்தோரின் வேலையில்லாத் துயரம்.

இவ்விரண்டு கேடுகளே மற்றக் கேடுகளுக்கெல்லாம் வித்துக்கள்,

கலவரம்; திருட்டு; லஞ்சம்; நம்பிக்கைத் துரோகம். கொள்ளை லாபம்; கலப்படம்; பொய்க் கணக்கு; மோசடி; காலித்தனம்—ஆகிய இத்தனை சமுதாயக் கேடுகளையும் பெற்றெடுத்துச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்க்கின்ற பெற்றோர்கள் மேற்கண்ட இருவருமே!

இவர்களை வளர விட்டுக் கொண்டிருப்பது சரியா? இருவரும் உடற்கட்டோடு வளர வளர ஆண்டுக்கொரு கோரக் குழந்தை பிறந்து கொண்டு தானே இருக்கும்?

அவசரச் சட்டமோ! தனி அதிகார ஆட்சியோ!—எதுவாயினும் சரி! “மக்கள் ஆட்சி” என்றும், “அடிப்படை உரிமை” (Fundamental right) என்றும் கூறிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு, இவ் இரு பட்டுக் கயிறுகளையும் முறுக்கிக் கழுத்தில் சுற்றி இறுக்கிக் கொள்வது அறிவுடைமைதானா என்று கேட்கிறோம்.

இனி, இந்த இரண்டு கேடுகளையும் சமாளிக்க முடியாது, இந்திய சமுதாயத்தினால் பாட்டாளிப் பாலுக்குக் காவலாகவும், முதலாளிப் பூனைக்குத் தோழனாகவும் நடந்து கொள்வது சோஷலிச (சமதர்ம) ஆட்சி முறைக்கு அழகல்ல.

இந்த இரு திங்குகளும் உடனடியாக, இந்த ஆண்டுக்குள் ளாகவே அடியோடு ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

பெரும் பாங்குகள்! தனியாரின் பெருந் தொழிற்சாலைகள்! குபேர கோவில்கள்!—போன்ற பெருஞ் சொத்துக்களையெல்லாம் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொண்டாவது உற்பத்தியைப் பெருக்கி விலைவாசிகளைச் சரிபாதிதாகக் குறைத்தாக வேண்டும், அவசரம்! அவசரம்!!

படித்த இளைஞர்கள் வேலையில்லாது தவிப்பதனால்தான் தேவையற்ற அரசியல் கட்சிகள் அடையாறு ஆலமரம் போல் பரந்து கிடக்கின்றன. படிக்காதவர்களுக்குள்ள வேலை வாய்ப்பில், பத்தில் ஒரு பங்கு கூடப் படித்த இளைஞர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இல்லை, இது ஆபத்தான நிலை! உடனே கவனிக்க வேண்டும். இல்லையேல் இந்நாட்டில் பெருங்கொந்தளிப்புத்தான்! பிற நாடுகளைப் பார்த்தாவது அமைதியான சமுதாயத்தை இங்கு நிலை நிறுத்த வேண்டாமா, இந்நாட்டுப் பெரியார்கள்?

அதோ! சிகப்பு விளக்குத் தெரிகிறது! கவலையற்று உறங்க வேண்டாம்!

உண்மைச் சுயமரியாதை வீரர்

திரு குருசாமியைப் பற்றி நாம் யாருக்கும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.

சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகள் முழுவதும் நன்றாய் உணர்ந்தவர்.

இவ்வியக்கத்திற்கே தனது வாழ்நாளைப் பயன்படுத்த கவலை கொண்டுள்ள ஒரு உண்மைச் சுயமரியாதை வீரர். அவர் தனது சுயமரியாதை உணர்ச்சிக்கேற்ற துணை நலங் கொண்டவர்.

தந்தை பெரியார்

குடி அரசு, 4-1-31

சமத்துவத்தின் சாரதி

ஈங்குரைப்பேன் மற்றும் உரைத்தபடி யான் நடப்பேன் என்ற நிசத்தைத்தான் எண்பிக்கக் காத்திருந்து கண்ணற் பிழியொன்றைக் காதல் மணம்பூண்டு சமத்துவத்தின் சாரதியாய்த் தாக்குநரைத் தாக்கிச் சுமக்கின்ற அன்பராய்ச் சொல்லால் எழுத்தால் சகம் எதிர்த்தபோதும் தனித்தெதிர்க்கும் சேயாய் அகங்கிடந்த வெள்ளத்தால் ஆரார்ப்பும் அன்பனாய்த் தன்நலங் காணக்கண் தவிர்ந்தவராய்த் தாரணியோர் இன்னலத்தை காக்க இருநாறு தோளராய் “எங்கேயோ சத்தம்; எதுதான் முழங்கிற்றோ இங்கே நமக்கென்ன” என்னாமல் பூவின் மதுவைக் கவனிக்கும் வண்டுபோல் அந்தப் ‘புதுவை முரசு’ நிலை பொன்போல் அறிந்து நடட்டதலை நிமிர்த்தும் நம்பிக்கை யில்லாமல் தொட்ட எழுதுகோல் தொட்ட படியழைக்கும் ஆசிரியராக அமர்ந்த குருகுரமி பேசரிய வாய்மையின் என் நண்பன் அன்னோன்!

புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன்

1930